

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2722/05
13.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић, Звездане Лутовац и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења права коришћења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда Београду Гж. 6734/05 од 17.8.2005. године, у седници већа од 13.4.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 6734/05 од 17.8.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Младеновцу П. 428/04 од 10.3.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди његово право трајног коришћења на катастарској парцели број аа у зк. ул. бб КО ВВ, што би тужени био дужан признати и трпети. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 10.500,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 6734/05 од 17.8.2005. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке уважена је жалба туженог и укинута решење о трошковима садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и у овом делу предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против другостепене пресуде у ставу првом изреке тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС", број 125/04) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП и члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП, на које се у ревизији неосновано указује. Наиме, нижестепене пресуде садрже јасне разлоге о одлучним чињеницама, а другостепени суд је оценио све жалбене наводе од одлучног значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је уписан као титулар права коришћења земљишта у државној својини односно катастарске парцеле аа укупне површине 2.01,18 ха. По основу национализације из 1959. године и по ДН. решењу __/64 извршен је упис ове катастарске парцеле у друштвену својину са правом трајног коришћења у корист Општине Младеновац. Решењем СО Младеновац од 25.11.1964. године правном претходнику туженог пренето је право на трајно коришћење ове катастарске парцеле, са површином 0.90.07 ха, ради изградње складишта. По основу овог решења, извршена је укњижба и уместо Општине Младеновац тужени је уписан као титулар права трајног коришћења спорног земљишта у друштвеној својини. Након тога, дана 26.3.1969. године СО Младеновац донела је закључак о давању на коришћење неизграђеног грађевинског земљишта кп. аа површине 2.04,24 ха у КО ВВ правном претходнику тужиоца ради изградње пословних објеката. Истим закључком, одлучено је да се од туженог као ранијег корисника изузме део катастарске парцеле аа површине 0.87.39 ха и пренесе на новог корисника односно правног претходника тужиоца, с тим што ће се о том преносу сачинити посебан уговор. Туженом је том приликом додељено на трајно коришћење земљиште површине 0.50 ха у КО ВВ, са ознаком кп. бр. аа, такође ради изградње пословних објеката. Истим закључком констатовано је да ће решење о давању земљишта на коришћење, сходно одредби члана 10. Закона о промету земљишта и зграда, донети општински орган управе надлежан за имовинско-правне послове. Према подацима Службе за катастар Младеновца забележен је пренос по решењу Општине Младеновац из 1969. године о давању на коришћење катастарске парцеле правном претходнику тужиоца предузећу "ГГ", мада у катастру нема решења о овом преносу. Тужилац је 2002. године уписан у катастар као нови корисник спорне катастарске парцеле аа КО ВВ, по основу поравнања закљученог са предузећем "ДД", закљученог пред Привредним судом у Београду П. 2973/96 од 18.12.1996. године, а предузеће "ДД" је правни следбеник предузећа "ГГ". Утврђено је такође да се спорна непокретност води као основно средство туженог.

Кол овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право

код овако утврђеног нивоа под става, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за утврђење права трајаног коришћења спорног земљишта у државној својини Републике Србије.

Чланом 43. Закона о промету земљишта и зграда ("Службени лист ФНРЈ", бр. 26/54, 19/55, 48/58, 30/62, 53/62 и "Службени лист СФРЈ", бр. 15/65), предвиђено је да скупштина општине може грађевинско земљиште у друштвеној својини давати на коришћење грађанима ради подизања породичне стамбене зграде, као и радним и другим самоуправним организацијама, друштвено политичким заједницама, друштвено политичким организацијама и удружењима грађана и грађанским правним лицима, ради подизања зграда за њихове потребе. Чланом 46. овог Закона предвиђено је да решење о давању грађевинског земљишта на коришћење и о давању пољопривредног земљишта на искоришћавање доноси, на основу закључка скупштине општине донетог на седници, управни орган општине надлежан за имовинско – правне послове.

У поступку је утврђено да је тужени земљишно књижни титулар права коришћења спорног земљишта на основу одлуке СО Младеновац из 1964. године, а закључак из 1969. године о преносу дела ове парцеле површине 0.87,39 хектара на новог корисника односно предузеће "ГГ", које је правни претходник тужиоца, без закључења уговора о преносу права са једног титулара на другог, не може бити основ за пренос права коришћења. Такође, у наведеном закључку из 1969. године предвиђено је да ће решење о давању земљишта на коришћење донети општински орган управе надлежан за имовинско правне послове у смислу члана 10. Закона о промету земљишта и зграда, али овакво решење није достављено суду, а не налази се ни у архиви општине нити службе за катастар. С обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених судова о јачем правном основу туженог на државину спорне катастарске парцеле, будући да тужилац није доставио доказе да је са правним претходницима предузећима "ГГ" и "ДД" законито користио ову непокретност према закључку од 26.3.1969. године.

Ревизијом тужиоца неосновано се истиче да је право коришћења на спорној непокретности стекао одржајем. Наиме, чланом 29. раније важећег Закона о основним својинско правним односима предвиђено је да се средства у друштвеној својини не могу стицати одржајем. Брисањем наведеног члана, које је извршено Законом о основама својинско правних односа ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96), није извршена конвалидација и оснажење ранијег државинског стања и успостављање права својине по основу одржаја на средствима и стварима које су биле у друштвеној својини, јер овај закон у прелазним и завршним одредбама не садржи правило о ретроактивној примени, па се зато рокови за одржај могу рачунати само убудуће, од момента ступања на снагу овог Закона односно од 3. августа 1996. године. Ревизијом се такође неосновано истиче да члан 29. раније важећег Закона о својинско правним односима није забрањивао стицање непокретности у друштвеној својини одржајем на терет другог друштвено правног лица. Међутим, у односима између друштвено правних лица институт одржаја није се примењивао, већ су промене носилаца права коришћења биле могуће само на основу одлуке државног органа, самоуправних споразума или правног посла.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. ЗПП.

Председник већа

судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љм